

EL MISTERI DE LES VOTACIONS

Hi havia una vegada 13 xiquetes apassionades pel futbol i que tots els dies eixien a jugar amb una pilota al parc. A elles els encantava jugar al parc, però sempre havien desitjat entrar a l'equip de futbol de l'institut, encara que l'equip del institut era masculí i no deixaven entrar a xiques.

Tots el anys els directors dels instituts que participaven en la lliga junt els directors de la lliga, es juntaven per veure les valoracions que aportaven els pares i les mares, per veure si podien aportar alguna millora i quan s'acabava de votar es posaven les propostes dins d'una caixa per veure quina era la millor proposta, i per últim la que eixia elegida es posa en el talonari de cada institut per tal de que tots s'enteraren.

Aleshores cada any que es feia aquella assemblea Marta, Vida, Claudia, Ona, Mar, Mireia, Erika, Irene, Noa, Adriana, Alba, Ana i Laia (que eren les 13 xiquetes que els agradava tant el futbol) es juntaven un dia abans per parlar quina proposta podien donar per millorar la lliga, i finalment va eixir esta proposta:

- Posar un equip femení, o que deixaren entrar a les xiques als equips masculins.

Després cadascuna es va anar a la seua casa ansioses per vore quina era la proposta.

Però també un poc nervioses perquè tots els anys proposaven la mateixa proposta, però mai, mai, mai eixia la seua proposta elegida, amb tot açò elles es posaren a pensar si les votacions estaven amanyades, pero va arribar el dia en el que posaven ya proposta elegida aleshores aquella idea se'ls va anar completament del cap.

Quan van arribar a l'institut van vore el talonari. Les cares d'aquelles xiquetes al vore quina era la proposta elegida no van ser molt agradables.

Al talonari estava escrita la següent frase.

BONA VESPRADA ALUMNES LA MILLORA PER A LA LLIGA ESTE ANY ES LA SEGÜENT

**Queda prohibit que cap xica puga jugar o vore els partis de futbol d'aquest any.
GRÀCIES PER LA SEVA COL·LABORACIÓ.**

Creien que havia sigut algú que había gastat una broma, fins a la 13:30 quan van anunciar per el bàndol del institut la mateixa notícia.

Òbviament les xiques van anar a queixar-se al lloc més proper que hi havia en l'institut (al despatx del director) Quan es van acabar les classes les xiques van anar

corrents al despatx del director pero per sorpresa per a les xiques van veure que el despatx estava tancat.

Aleshores van anar a la casa del director de la lliga i sorprendentment abans d'entrar a la casa van mirar per la finestra i van veure a dos homes vestits amb jaqueta i corbata, al director de la lliga i per últim al director del institut, A les xiques els va costar molt decidir si tocar al timbre o donar-se mitja volta i tornar al dia següent però al final es van decidir per tocar al timbre, al tocar al timbre ningú va contestar pero Vida va tindre la brillant idea de tocar al telèfon del director, quan van tocar al director li va costar contestar pero al final va contestar. I va dir:

- Hola qui es? Crec que no es un moment molt oportú podrieu cridar en un altre moment.
- Som unes xiquetes de l'institut podem parlar amb tu d'una cosa molt seriosa.
- Sí però ara no gràcies per cridar si voleu veniu al meu despatx al dissabte.
- Gràcies. Adéu.

Van quedar el dissabte a les 5 de la vesprada.

Quan va arribar, van entrar a l'institut i van veure al director passejant pel passadís, Alba va eixir corrents darrere d'ell i li va dir:

- Senyor director ja estem asi.

El director li va dir:

- Perfecte ara és el millor moment però no podeu entrar totes al meu despatx solament poden entrar una o dos persones.

Primer he de parlar amb les meves amigues, ens esperara en el seu despatx per favor?

- Clar que si, us espere alli.

Les xiques van decidir que les que entrarien al despatx serien Laia i Claudia. Quan van entrar les xiques li van contar el problema i la injusticia que tenien enfront d'ells.

El director els va dir:

- Mireu xiques, no us puc donar molta informació, solament us puc dir que des de fa molt anys les votacions estan amanyades.

Les xiques li van preguntar si elles podien fer algo que ajudar.

Però el directori les va recomanar que es quedaren callades i que no digueren a ningú res. (Excepte a les seves amigues que estaven fora)

Quan Alba i Claudia van eixir del despatx alló primer que els van dir a les seves amigues era lo contrari que els va dir el director (quedarse callades) Però elles van intentar escampar tot alló que savien per intentar fer una manifestació abans que es posara aquella proposta en les regles definitives.

Quan va arribar el dia següent les xiques es va organitzar per fer la manifestació:

En primer lloc estaven Marta, Vida, Erika, Adriana i Laia fent pancartes i samarretes per a la manifestació.

En segon lloc estaven Claudia, Ona, Irene i Alba anunciant per la megafonia del institut on i a quina hora era la manifestació.

I per últim Mar, Mireia, Noa i Ana estaven en l'ajuntament per veure si podien tallar alguns carrers.

Per sort totes aquelles coses van eixir molt però que molt bé. Però elles encara no sabien qui havia amanyat les votacions ni per que el director els havia dit que no diguessin res.

Quan va començar la manifestació quasi tot el món estava allí, tot anava genial fins que de sobte va aparèixer un cotxe negre per el carrers tallats aleshores les xiques que anaven davant del tot de la manifestació es van apropar al cotxe i li van dir que si podria anar per un altre lloc però de sobte el director de l'institut (que era uns dels passatgers que hi havia dins del cotxe) es va baixar i va dir:

- Jo impediré que cap xica pugui jugar o veure els partits de futbol per moltes manifestacions que hi facin.

Les xiques no podien recapacitar que el director haguera estat amanyant les votacions, però elles enseguida van saltar i li van fer entrar al cap tot allò que havia estat fent, però el director li va entrar per un oït i li va eixir per l'altre.

Enseguida una xiqueta molt xicoteta va cridar a la policia i fins el dia de avui el director de l'institut segueix tancat a la presó conte contat conte acabat.

Irene